

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2000-2001

26 juni 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer André Moreau tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken, over de bescherming van het dorpsgezicht van Pellenberg

Interpellatie van de heer Jo Vermeulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de werking van het Vlaams Commissariaat voor de Media

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de toekomst van de lokale radio's
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over grensoverschrijdende televisie in Oost- en West-Vlaanderen en Zeeland

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de arbeidssituatie van het personeel van de regionale televisieomroepen

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het invoeren van een omroep-CAO voor regionale omroepen

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het Belgische standpunt met betrekking tot kind en reclame op de informele Europese Raad

Vraag om uitleg van de heer Jo Vermeulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over reclame rond kinderprogramma's en het Belgisch standpunt terzake

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondertiteling voor doven en slechthorenden bij de VRT

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Dinsdag 26 juni 2001

WAARNEMEND VOORZITTER : Mevrouw Mieke Van Hecke

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.06 uur.*

Vraag om uitleg van de heer André Moreau tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken, over de bescherming van het dorpsgezicht van Pellenberg

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Moreau tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Ambtenarenzaken, over de bescherming van het dorpsgezicht van Pellenberg.

De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Mijn vraag heeft betrekking op de bescherming van het dorpsgezicht van Pellenberg. Ik zal mijn best doen om mijn vraag zo duidelijk, sereen en aangenaam mogelijk te stellen. Ik stel deze vraag niet om zelf gelijk te krijgen, maar wel in een poging de waarheid te achterhalen.

De dorpskern van Pellenberg, een deelgemeente van Lubbeek in het arrondissement Leuven, werd bij ministerieel besluit van 8 december 2000 als dorpsgezicht beschermd. De beschermingsprocedure gebeurde volgens de wettelijke voorschriften van het decreet van 3 maart 1976, gewijzigd bij decreet van 22 februari 1995, waarin onder meer wordt voorzien in een consultatiefase waarin alle betrokkenen, dus ook de gemeente, hun bezwaren en opmerkingen kenbaar kunnen maken.

Dit is dus wat de wetgeving stipuleert, maar persoonlijk weet ik niet of het wel allemaal zo is verlopen. De personen die ik in het kader van mijn onderzoekstocht heb gecontacteerd, hebben me wel

verzekerd dat alles volledig wettelijk is verlopen. In Lubbeek zelf vertelde men mij echter dat dit niet het geval is. Deze vraag om uitleg moet dan ook worden gezien als een poging om te achterhalen wie het nu bij het juiste eind heeft.

De media hebben in dit verband niet stilgezeten en zelfs straffe taal gesproken. Zo stond in de krant van 23 februari 2001 dat de oude klaslokalen van het dorpschooltje van Pellenberg niet kunnen worden hersteld door de bescherming als dorpsgezicht. Die klaslokalen staan nu leeg en de gemeente moest containerklasjes huren om haar onderwijstaken voort te kunnen zetten.

Het gemeentebestuur van Lubbeek stelt onder meer : 'Op geen enkel ogenblik heeft de minister het nuttig geacht om met de gemeentelijke overheid overleg te plegen om aldus te voorkomen dat voorbarige beslissingen zouden worden genomen'. Ik wil voor alle duidelijkheid wel beklemtonen dat het niet om minister Van Grembergen gaat, maar om de voorgaande of één van de voorgaande ministers. Ik weet immers niet hoelang dit conflict reeds aan de gang is. Het gemeentebestuur stelde voorts : 'plots worden we geconfronteerd met een eenzijdige beslissing die de aanwezigheid en de bekwaamheid van de gemeentelijke mandatarissen brutaal negeert'.

In de Vlaamse regeringsverklaring lezen we evenwel het volgende, aldus nog het gemeentebestuur van Lubbeek : 'Ook in haar communicatiebeleid zal de Vlaamse overheid samenwerken met de gemeentebesturen en de andere overheden, en zal zij uitgaan van de vragen en informatienoden van de mensen. Er komt een deontologische code voor de hele Vlaamse overheidscommunicatie, evenals een controleregeling ter bestrijding van politiek misbruik van overheidscommunicatie. De gemeentebesturen gaan dus een belangrijke rol spelen in het beleid dat de Vlaamse regering zich voorneemt te voeren. Wij wensen deze rol niet op te dringen aan

Moreau

de gemeentebesturen. De Vlaamse overheid wil de lokale en de regionale besturen behandelen als volwaardige partners en autonome overheden.' Dit valt inderdaad allemaal te lezen in het document 'Een nieuw project voor Vlaanderen', ondertekend door de hoofdverantwoordelijken van de meerderheidspartijen.

Maar sta me toe eerst het gemeentebestuur verder te citeren : 'Bij de bestuursopbouw moet het beginsel van de subsidiariteit maximaal toegepast worden : beleidsbeslissingen moeten op het meest functionele niveau en zo dicht mogelijk bij de burger genomen worden. Dat betekent een centrale rol voor de gemeenten. De Vlaamse overheid hoeft de gemeenten geen instructies te geven. Vooral de kleinere gemeenten voelen zich platgedrukt onder het gewicht van de planningsvereisten en de convenants die de Vlaamse regering hen de voorbije jaren eenzijdig opgelegd heeft. Naar het einde van de vorige legislatuur toe is een dialoog met de gemeenten opgestart in het kader van het Pact met de gemeenten. De Vlaamse regering engageert zich ertoe deze dialoog uit te diepen en te verbreden.'

Rekening houdend met wat expliciet wordt vermeld in de Vlaamse regeringsverklaring, wens ik u enkele concrete vragen te stellen.

Is er tijdens de beschermingsprocedure al dan niet overleg gepleegd met het gemeentebestuur van Lubbeek ? Indien ja, wanneer, waar en met wie heeft het overleg plaatsgehad ? Deze laatste vraag werd door het gemeentebestuur van Lubbeek zelf gesteld, met het verzoek aan mij om u deze vraag over te maken.

Kunnen de oude schoolgebouwen worden gerenoveerd, ondanks de bescherming ? Indien ja, hoe zal de subsidiëring van de Vlaamse overheid eruitzien bij volledige renovatie ?

– *De heer Jos Stassen, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft het woord.

Mevrouw Ann De Martelaer : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben een inwonster van de gemeente Pellenberg. Ter aanvulling van wat de heer Moreau heeft gezegd, wens ik enkele bijkomende kanttekeningen te maken.

Ik heb vragen over het bestuurlijk beleid van deze gemeente. Op het einde van de jaren negentig zette ik zelf in de gemeenteraad. Toen bleek dat het leerlingenaantal in de school van Pellenberg voortdurend steeg en dat er bijkomende klassen nodig waren. Pellenberg was een zeer mooi dorp met een geklasseerde kerk en daarnaast kleine huizen. De kerk was ook bekend omdat er geregeld concertopnames gebeurden. Op een bepaald moment werd in het midden van het plein een grote school ingeplant zodat er in Pellenberg eigenlijk geen dorpsplein meer is.

Op het moment dat er een tekort was aan klassen, opteerde men ervoor om de oude schoolklassen, die al jaren leegstonden, te restaureren. De gemeenteraad heeft toen een openbare aanbesteding uitgeschreven. Een architect heeft een raming opgesteld om de klaslokalen te renoveren. Uiteindelijk vonden de bestuurders van de gemeente de herstellingen te duur. Ze wilden immers na een aantal jaren alles platgooien en er een dorpsplein maken.

Het werk van de architect werd nooit gehonoreerd, en de gemeente heeft nooit een beslissing genomen. Op dit moment is de zaak nog steeds hangende. Ondertussen had iemand in de gemeente de procedure opgestart om het dorpsgezicht te klasseren. Hij is daar ook in geslaagd. De minister heeft hierin alle reglementaire wegen gevolgd.

Mijnheer de minister, de gemeente heeft nauwelijks een beleid gevoerd en geen visie ontwikkeld. Op dit moment wordt de beslissing om te klasseren zelfs aangevochten bij de Raad van State. Is dit wel zinvol ? Kan de gemeente deze beslissing aanvechten ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de heer Moreau heeft twee existentiële vragen geformuleerd. In zijn inleiding en die van mevrouw De Martelaer werden bovendien een aantal fundamentele waarden naar voren geschoven.

In Vlaanderen bestaat hierover geen eenduidigheid. Men kan discussiëren over welke beslissing op welk niveau moet worden genomen. We belanden dan op het snijpunt van delicate situaties. Denken we maar aan wat er moet gebeuren met waardevolle landschappen, waardevolle dorpskernen, waardevolle woningen of publieke gebouwen.

Van Grembergen

Als hierover enkel de gemeente een beslissing zou nemen, dan zou het wel eens kunnen dat er nog weinig zou worden geklasseerd. Naast de kerntaak en de verdeling is er ook nog de financiële verantwoordelijkheid voor die kerntaak. De verantwoordelijken zouden dikwijls enkel een materiële berekening maken. Een klassering van een monument, een waardevol landschap, een woning of een gevel zou al snel als te duur worden beschouwd.

Om deze redenen werd tot nu toe bijna nooit de procedure om zaken te klasseren en als waardevol erfgoed op te nemen, vanuit de basis opgestart. In de meeste gevallen ging het om beslissingen van de provinciale of de gewestelijke overheid. Als het om monumenten gaat die boven elke discussie staan, is dit niet het geval, maar zelfs dan zijn er nog problemen.

Mijnheer Moreau, u hebt gelijk als u het hebt over het principe van de subsidiariteit. Dit moeten we zo goed mogelijk trachten in te vullen, maar we moeten ook beseffen dat dit beginsel niet tot gevolg kan hebben dat alles op dat niveau wordt beslist. Op een bepaald moment zal men keuzes moeten maken die boven dat niveau uitstijgen.

In Pellenberg woedt de discussie over de dorpskern niet sinds het afgelopen jaar. Het debat over het karakter en het veranderen of het behoud ervan, leeft al vele jaren. In dat kader hebben de gemeentebestuurders contacten gehad met mijn voorgangers. Daarvoor werden de normale procedures gevolgd. In het verleden kon een burger een bezwaarschrift indienen als die persoon het niet eens was met die beslissing. We hebben de gemeente die formele mogelijkheid geboden.

Zoals mevrouw De Martelaer heeft gezegd, was er binnen de gemeente zelf hierover nooit eensgezindheid, wel integendeel. Mijn voorgangers hebben echter de formele mogelijkheid geboden een bezwaarschrift in te dienen.

Wat de toekomst betreft, willen we bij wijze van spreken ter plekke gaan. Het systeem om een beiraadslaging te houden, rond de tafel te zitten en een gesprek te voeren, zal meer geordend verlopen. Ook met dat systeem zal men echter keuzes moeten maken. De beslissingen zullen nog altijd worden genomen door het Vlaams Gewest.

De vraag werd gesteld of men wijzigingen kon aanbrengen voor wat de school betreft. Het uiterlijk aspect kan niet worden veranderd, maar de in-

standhoudingswerken en het functioneel maken van de klaslokalen zijn wel mogelijk. De provincie heeft de mogelijkheid om te subsidiëren. Hiervoor werden geen decretale percentages of bedragen vastgelegd. Wel zijn er overeenkomsten in de provinciale bepalingen. De provincie beslist hierover autonoom, zodat er naargelang de geografische ligging verschillen kunnen zijn.

Het schoolgebouw bepaalt mee het beschermd dorpsgezicht. Naar verluidt heeft dat zowel te maken met de kerk als met de school en het plein, dat men in zijn geheel wenst te behouden. De kerk is zelf ook een beschermd monument. Bij restauratie valt ze dus volledig onder het systeem van behandeling en subsidie van beschermde monumenten.

Ik denk dat ik hiermee op uw voornaamste vragen heb geantwoord.

De voorzitter : De regelgeving is natuurlijk wat ze is. Ze is vrij centralistisch, of we dat nu graag hebben of niet. Zo nodig moet de regelgeving maar aangepast worden.

De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Ik begrijp natuurlijk wel de idee van het subsidiariteitsbeginsel. Er kan moeilijk autonomie van de gemeenten zijn, zonder toezicht van de voogdijoverheid. Het gemeentebestuur heeft nooit zomaar zelf willen beslissen. Het enige dat het vroeg en nog steeds vraagt is het open overleg waar u in uw antwoord duidelijk naar hebt verwezen. Wat u zei, kwam erop neer dat de dialoog in de toekomst nog verder zal worden uitgediept. Dat stemt ten volle overeen met de regeringsverklaring. Ik voel ook wel aan dat het hier dansen is op een slappe koord. Dat blijkt ook uit de aanvulling van mevrouw De Martelaer en uit het feit dat men een beroep heeft gedaan op de Raad van State.

Ten slotte moet me van het hart dat dit alles het Vlaams Parlement, de Vlaamse regering en de Vlaamse overheid geen goed doet. We hechten allemaal belang aan een goede reputatie, en we zijn fier op ons parlement. Alles wat we lezen in kranten, en horen op radio en TV over het geval Pellenberg, is niet goed voor ons blazoen. Dit alles had beter voorkomen kunnen worden.

Ik hoef natuurlijk geen gelijk te krijgen, mijnheer de minister. Ik heb mijn vraag gesteld, en u hebt er een duidelijk en zinvol antwoord op gegeven, dat ik zal overbrengen aan de mensen die me hierover

Moreau

hebben aangesproken. Ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jo Vermeulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de werking van het Vlaams Commissariaat voor de Media

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeulen tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de werking van het Vlaams Commissariaat voor de Media.

De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de beleidsnota Media werd gesteld dat zal worden onderzocht hoe het VCM (Vlaams Commissariaat voor de Media) verder kan doorgroeien. Daarnaast werd ook geopteerd voor het evalueren, en desgevallend optimaliseren, van de werking, in dialoog met het commissariaat. In de beleidsnota werd immers ook gesteld : 'Het huidig medialandschap vereist een permanente en deskundige opvolging.' Recentelijk rezen hieromtrent echter een aantal vragen. Gebeurt dit alles wel ?

Het VCM heeft een opdracht en zou bij de uitvoering daarvan een zekere jurisprudentie moeten ontwikkelen, zodat de politiek niet over elk mediatopic zijn licht moet laten schijnen. Het VCM kan die jurisprudentie ontwikkelen op basis van de decreten. Zo komen de spelers op de mediamarkt en de betrokkenen in de loop der jaren te weten waaraan ze zich moeten houden, en hoe ze zich kunnen opstellen. Dat vereist dat het VCM een proactieve rol speelt.

Tot nu toe is dat echter nog maar weinig gebeurd. Het jongste jaarverslag, waaruit blijkt dat het VCM vooral reactief werkt, sterkte mij in dat vermoeden. Bovendien heeft het commissariaat zich blijkbaar toegespitst op de lokale radio's, het thema dat haar wellicht het best ligt. Er zitten nogal wat dossiers bij over erkenning, problemen, enzovoort. Het medialandschap is echter ruimer dan dat, hoewel dat,

blijkens het jaarverslag, niet aan de werking te zien is.

Verwonderlijk is ook dat het initiatief van scholen of studenten die proberen die jurisprudentie te ontwikkelen of te stimuleren, in sommige gevallen nogal gemakkelijk als onontvankelijk is afgedaan. Omdat zij niet direct betrokken of benadeeld waren, werd er niet op ingegaan.

Gaat het VCM met sommige thema's ook niet te juridisch-formalistisch om ? Daar werken natuurlijk vooral juristen, en dat zorgt ook voor een zekere veiligheid, maar het optreden van de media en hun omgang met de regelgeving heeft ook een maatschappelijke dimensie. Het jaarverslag was dus niet echt geruststellend.

Bovendien bleek onlangs bij de begrotingsbespreking in deze commissie dat het VCM de toegewezen middelen voor de uitbouw van de werking in de voorbije jaren niet heeft opgenomen. Aan de doelstelling de werking te optimaliseren, is dus geen gevolg gegeven. De middelen zijn niet besteed, en men is dus blijven voortdoen zoals men is begonnen. Qua omkadering, verbreding of verruiming is er weinig of niets gebeurd.

Het VCM werkt natuurlijk niet in het luchtledige. Er ligt een aantal zeer belangrijke dossiers te wachten. De toekenning van de licenties voor de landelijke radio's is er een van. Door de manier waarop men in het verleden is bezig geweest, rijst de vraag of men daar wel voldoende op is voorbereid.

Is men voldoende voorbereid om met die aanvragen om te gaan ? Het zal niet alleen een juridische, maar ook een financiële kwestie zijn, en er wordt enige radio-expertise verondersteld. Een van de criteria is dat men media-ervaring heeft om een aantal dingen te beoordelen.

Ik stel het VCM absoluut niet in vraag. De constructie is goed : het parlement zorgt voor de regelgeving, de minister zorgt voor de uitvoering en het VCM zorgt voor de controle op opportuniteit en conformiteit. Is men daar voldoende op voorbereid ? Pakt men dat grondig genoeg aan ? Op welke wijze kan men de huidige werking verbeteren ?

Mijnheer de minister, deelt u onze analyse over de werking van het Vlaams Commissariaat voor de Media ? Welke mogelijkheden ziet u om de werking van het Commissariaat te verbreden en te verbeteren ? Vindt u het nodig om naast juridische

Vermeulen

ook andere expertise in te brengen of is die voldoende aangeboord? Hoe kunnen we het VCM er in de toekomst toe brengen om op eigen initiatief, en niet enkel na een klacht, een jurisprudentie te ontwikkelen? Meent u dat het VCM klaar is om de grote dossiers die nu op komst zijn, zoals de landelijke radio, in alle sereniteit en deskundigheid te behandelen? Een aantal mensen zal dat met grote ogen volgen.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op basis van de jaarverslagen kunnen we vragen stellen bij het dossier over de landelijke commerciële radio. Of de dossiers conform de wet zijn, wordt niet in vraag gesteld. Er zijn maar twee licenties mogelijk voor veel meer gegadigden. Ik lees dat men financiële consortia opstelt om zich daartussen te wringen en een waardig dossier op te stellen.

Heeft men voldoende financiële expertise om dergelijke ingewikkelde constructies te doorgronden? Bent u bereid, mijnheer de minister, om onder verantwoordelijkheid van het commissariaat bijstand te geven? Als de dossiers voor 16 juli binnen moeten zijn en de licenties tegen 16 september worden toegekend, lijkt het me onwaarschijnlijk dat men nu nog ingrijpt. Misschien wilt u, mijnheer de minister, zich engageren om een grondige evaluatie te doen, eventueel met de mensen van het commissariaat en de leden van deze commissie. Het was de bedoeling om meer te doen dan adviezen geven over lokale radio's en de vergunning verlengen van de regionale omroepen. Er is al een poging ondernomen met het VT4-dossier die niet zo succesvol was.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Voor ons is het VCM een soort van aanspreekpunt. We hebben nu al verschillende adviesraden, de mensen weten niet altijd goed waar ze zich moeten aanmelden. Er werd ooit in de wandelgangen beslist dat het VCM een soort van balie- en dispatchingfunctie zou vervullen. Wordt daar nog verder aan gewerkt? Als men praat over behoorlijk bestuur, is het goed dat de burger duidelijke aanspreekpunten heeft om hem door de administratieve doolhof te loodsen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het Vlaams Commissariaat voor de Media werd inderdaad bij decreet van 17 december 1997 opgericht. Ik heb het verslag van de commissiebesprekingen in de archieven opgezocht. Het werkt verhelderend om een aantal voorspellingen vier jaar later al of niet te zien uitkomen. Voor een groot deel zijn ze uitgekomen.

De decreetgever had met het decreet over de oprichting van het VCM, dat toen een grote nieuwheid was in het medialandschap, expliciet tot doel om het toezicht en de sanctionering van de media-regelgeving en de toewijzing van de media-erkenningen en -vergunningen aan een onafhankelijk orgaan op te dragen. We hebben daar toen zeer lang over gedebatteerd. U herinnert zich vast de grote discussie over de conformiteits- en opportuniteitscontrole.

Nederlandse commissarissen kwamen ons vertellen over welke weelde zij beschikten. Het heeft ertoe geleid dat we naar Londen zijn gegaan, waar we de Independent Television Commission aan het werk hebben gezien.

De vragen die ik de voorbije twee weken heb gekregen, slaan me soms met verstomming. Het VCM beschikt over een eigen beslissingsmacht, volledig los van de minister van Media. Het VCM is een instelling met rechtspersoonlijkheid en neemt zijn beslissingen dus volledig autonoom. Het komt niet aan de Vlaamse regering of de minister toe om beslissingen van het VCM aan een evaluatie te onderwerpen. We hebben daar zeer lang over gediscussieerd. De Nederlandse minister van Media heeft een evocatierecht ten opzichte van beslissingen van het commissariaat, zij het dat de vertegenwoordigers van het Nederlandse Commissariaat er onmiddellijk hebben aan toegevoegd dat de minister daar nog nooit gebruik van heeft gemaakt. Hij heeft wel het recht om het dossier te evoceren.

Het VCM heeft slechts uitzonderlijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een ambtshalve onderzoek in te stellen om redenen van het gelijkheidsbeginsel. Dat blijkt uit het jaarrapport. Ik heb daarover een lang gesprek gehad met de commissarissen onder leiding van de voorzitter. Zij willen vermijden dat ze in een en dezelfde procedure zouden moeten optreden, enerzijds als openbaar ministerie en anderzijds als rechter. Voor die stelling valt wat te zeggen, maar dat zadelt ons wel op met een linguïstiek probleem. Eventueel moeten we nagaan hoe het ITC en het Nederlands Commissariaat werken.

Van Mechelen

Het standpunt van de VCM-voorzitter is echter dat het VCM wil vermijden in een dubbele positie terecht te komen waarin het enerzijds ambtshalve als een soort openbaar ministerie een onderzoek moet beginnen om zich anderzijds nadien ten gronde te moeten uitspreken over een mogelijke overtreding op de mediaregelgeving. Het VCM heeft zich tot nu toe dus vrij discreet opgesteld wat het ambtshalve onderzoek betreft. Het wacht op klachten. Die kunnen worden ingediend door verschillende actoren, zoals burgers, media-actoren en zelfs, uitzonderlijk, de Vlaamse regering. In dat laatste schuilt mogelijk de oplossing voor het probleem. Indien men vindt dat het controleren van het medialandschap toekomt aan de administratie, die dan via de minister een verzoek indient bij het VCM, dan zou dit systeem werken op de wijze die de VCM-voorzitter voor ogen heeft. Dit is voor mij voor discussie vatbaar.

In 1999, zo leert het verslag ons, heeft het VCM tien vergaderingen gehouden. Het nam 36 beslissingen. 26 daarvan werden genomen met toepassing van hoofdstuk 3 van het procedurebesluit, dus het deel inzake erkenningen en vergunningen. Het gaat hier dus over het ambtshalve afwerken van dossiers. 10 beslissingen werden genomen met toepassing van hoofdstuk 2 van de procedure, dus het deel inzake klachten en ambtshalve onderzoeken. Laten we eerlijk zijn : dat stelt niet veel voor. Ik wijs er wel op dat het commissariaat in 1999 opnieuw moest worden samengesteld. Ook hebben we via een nieuw besluit bepaald dat de commissarissen opvolgers krijgen, zodat het VCM te allen tijde kan vergaderen. In 1999 werden de werkzaamheden van het VCM ook nog om andere redenen structureel aangetast. Ik beschouw 1999 dus niet meteen als een referentiejaar voor de werking van het VCM. 2000 en zeker 2001 zijn terzake veel belangrijker. Het VCM heeft inderdaad geen potten gebroken, maar heeft het werk gedaan dat het moest doen, conform het decreet.

In antwoord op de tweede vraag verwijs ik naar artikel 116 sexies van de gecoördineerde decreten, dat bepaalt dat de Vlaamse regering ambtenaren ter beschikking stelt aan het commissariaat overeenkomstig de bepaling voor het verlof voor opdracht van algemeen belang. Zoals u weet zijn er wat personeelsproblemen geweest met betrekking tot de toegewezen ambtenaar. Na een gesprek met de commissarissen heb ik dan ook een nieuwe persoon aangeduid in die functie. In de loop van volgend jaar zullen we nog een wissel doorvoeren, zodat dit hele probleem opgelost is.

Artikel 27 van het besluit van 14 juli 1998 houdende de vaststelling van de procedure van het VCM bepaalt dat het commissariaat voor het uitvoeren van technisch en administratief onderzoek een beroep kan doen op de personeelsleden van de afdeling Media, Innovatie en Vergunningen van de administratie Media van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. In de praktijk gebeurt dat dagelijks. Deze personeelsleden bereiden de dossiers voor. Momenteel wordt de nieuwe organisatiestructuur van de Vlaamse overheid voorbereid. Dat is het hele debat over een beter bestuurlijk beleid. Ik neem aan dat de interpellant zijn vragen stelt in het kader van dit debat. Vanzelfsprekend is het noodzakelijk dat het VCM over een goede administratieve ondersteuning kan blijven beschikken. Alleen rijst de vraag : behouden we het huidige systeem, waarbij men terugvalt op de administratie, of evolueren we naar het Britse en Nederlandse model waarin het commissariaat wordt uitgebouwd met een eigen personeelsformatie ? U weet dat ik daar in 1997 voor heb gepleit. Volgens mij is dit immers de enige manier om het commissariaat op lange termijn te laten uitgroeien tot een onafhankelijk organisme, dat een eigen competentie en vooral een eigen jurisprudentie kan opbouwen en zo met een grotere autoriteit kan opereren in het medialandschap.

Een week geleden had ik het genoegen deel te nemen aan een debat in het Nederlandse Vaals met mijn Nederlandse ambtgenoot, staatssecretaris van der Ploeg, bevoegd voor Media. Dit erg leuke debat ging grotendeels over de hele problematiek van de mediaconcentratie, zowel horizontaal als verticaal als in het geval van cross-ownership. Er bleek dat we dezelfde weg afleggen en met dezelfde problemen kampen. De Nederlanders hebben terzake een schitterende nota gemaakt, die gelijkloopt met deze die ik heb laten maken over 'fair competition'. Het is mijn bedoeling in het najaar een concreet voorstel te doen terzake. Een van de elementen hiervan is duidelijk : het observeren van die mediaconcentratie is essentieel. Die moet nauwgezet in kaart worden gebracht en gecontroleerd.

Zoals men weet, is er terzake een nieuwe nota beschikbaar van de Vlaamse Mediaraad. Dat was de eerste vraag die ik heb gesteld aan mevrouw De Bens. Ik ben dan ook blij dat deze nota nu op tafel ligt. In mijn beleidsbrief Media, die ik in september of oktober naar voren zal brengen, wil ik daar veel aandacht aan besteden. Hoe gaan we dat aanpakken ? Wat zijn de problemen, maar ook de kansen ?

Van Mechelen

Zowel in Nederland als in Vlaanderen bleek immers dat mediaconcentratie, vooral dan horizontaal, er deels toe heeft geleid dat men een aantal eigen Vlaamse en Nederlandse mediaproducten heeft kunnen behouden. Dit verhaal moet dus niet steeds negatief zijn, maar men moet alert zijn. In Nederland overweegt men die opdracht toe te wijzen aan het Nederlandse Commissariaat. De vraag rijst dus of ons commissariaat dit niet voor Vlaanderen moet doen. De Mediaraad bestaat immers uit mensen die rechtstreeks belangen heeft in de sector, terwijl men het VCM kan beschouwen als een onafhankelijke speler. Het VCM hoeft dit niet zelf te doen : het kan de opdrachten uitbesteden, dit opvolgen, conclusies trekken en eventueel beleidsadviezen geven aan de minister. Dat zou dus een mooie nieuwe opdracht kunnen zijn voor het VCM, maar dan moeten we ook de personeelsondersteuning van het VCM in ogenschouw durven te nemen. Ofwel doet men dit met de huidige administratie Media, ofwel met een verzelfstandigde organisatie. Maar dat hoort thuis in het debat over een beter bestuurlijk beleid : het sluit er alleszins mooi bij aan.

Het VCM bestaat nu uit een voorzitter, twee commissarissen en drie plaatsvervangende commissarissen. Om als voorzitter te worden benoemd moet men minstens 35 jaar oud zijn en ten minste 10 jaar het ambt van magistraat in de hoven en rechtbanken of de Raad van State hebben bekleed. Momenteel zijn alle commissarissen en plaatsvervangende commissarissen jurist van opleiding, op één plaatsvervanger na, die evenwel een vrij grote media-ervaring heeft. Het commissariaat kan inderdaad een beroep doen op deskundigen. Ik stel vast dat het dit zeer weinig doet. Ik heb deze mensen daar nog eens opmerkzaam op gemaakt toen ik vaststelde dat we bij de budgetcontrole het saldo van de dotatie aan het VCM hebben doorgeschoven naar de lopende begroting. Zo werkt dat nu eenmaal. Ik heb hen gewezen op de mogelijkheden die ze hebben. Het is aan hen om die verstandig te gebruiken. Ze zijn ondertussen iets dynamischer geworden, in die zin dat ze nu ook voor het eerst zelf Vlaanderen gaan vertegenwoordigen op internationale conferenties. Dit contact met de omgeving moet er toe leiden dat het VCM beter zijn plaats vindt in het Vlaamse medialandschap.

Men vraagt me of het VCM klaar is om de komende grote dossiers af te handelen. We hebben dit goed voorbereid. Tijdens verschillende besprekingen, waarbij ik zelf betrokken was, hebben we duidelijke afspraken gemaakt, zodat er later geen

enkel misverstand kan opduiken. Er is ook gepraat over de interpretatie van zowel het decreet als het erkenningsbesluit en de oproep die daarvan het gevolg is en die inmiddels is gepubliceerd. We hebben gepraat over hoe dat zou gaan, over hoe men de borgstelling en het inschrijvingsgeld zou vragen. Dit alles is netjes op voorhand bepaald. De afspraak luidt dat de dossiers ten laatste op 16 juli binnenkomen. Ze zullen inhoudelijk, op basis van het erkenningsbesluit, worden behandeld door de administratie Media. Ik heb in het voorjaar gevraagd aan de minister van Financiën en Begroting of hij mensen ter beschikking kan stellen om deze dossiers te beoordelen op hun financiële deugdelijkheid. We kunnen rekenen op de totale medewerking van de administratie Abafin om het financiële aspect van de inschrijvingen te controleren. Het spreek voor zich dat we een beroep kunnen doen op externe financiële experts indien dat nodig mocht blijken. Deze afspraak moet ons toelaten deze dossiers voor te bereiden, zodat het VCM de beslissingen kan nemen.

Het erkenningsbesluit is hier nauwgezet besproken. In dat besluit zijn afwegingscoëfficiënten en criteria opgenomen. Er is afgesproken dat de administratie geen coëfficiënten zal toekennen maar wel alle elementen zal verzamelen die het VCM moeten toestaan om daaraan op zinvolle wijze criteria te verbinden. De beslissing zal dus liggen bij het VCM, en niet bij de administratie voor Media of de bevoegde minister. We controleren de dossiers, gaan hun wettelijkheid na en evalueren volgens de verschillende criteria, maar de commissarissen nemen de beslissing, op basis van de aangeerde elementen.

De Vlaamse regering heeft inmiddels het procedurebesluit aangepast. Het VCM was van 16 juli tot 31 augustus bij wijze van spreken met gerechtelijk verlof. We hebben die termijn teruggebracht van 31 juli tot 31 augustus. Dat moet het VCM toestaan om nog voor 1 augustus licenties toe te kennen, als de instelling dat tenminste wenst en kan.

Ik vat samen. Het VCM heeft een nieuwe samenstelling en het kan rekenen op de medewerking van voldoende mensen. De opvolging werkt behoorlijk. Als men denkt dat er van een onverenigbaarheid sprake is, gaat men kijken. Alle nodige afspraken zijn gemaakt voor de afhandeling van de grote dossiers. Bij de bespreking van de beleidsbrief moeten we eens nagaan hoe ver het staat met het bestuurlijk beleid, welke taken het VCM moet krijgen en ook hoe de interactie tussen de administratie voor Media en het VCM kan worden bevorderd.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Ik dank de minister voor zijn omvattend antwoord, dat in twee delen kan worden opgesplitst. Vooreerst is er de kritieke actuele toestand. Uit uw antwoord onthoud ik dat men voorbereid is om beslissingen over de belangrijke dossiers te nemen. Men heeft de nodige expertise in huis of in de administratie, en eventueel kan men een beroep doen op externe hulp. Wellicht is het nuttig om na het reces voor een bespreking daarvan tijd vrij te maken. Het VCM heeft eerst een opstartperiode gekend, die onmiddellijk werd gevolgd door een overgangperiode – ten gevolge van ziekten en een gebrek aan vervangers.

Nu moeten we evolueren naar een productieve periode. Na het reces kunnen we misschien eens een gesprek met de zes commissarissen organiseren naar aanleiding van het jaarverslag. Ook de heer Decaluwe heeft het daarover gehad. Het is nodig voor opheldering te zorgen. Hoe zit het met de verwarring tussen het openbaar ministerie en de rechter ? Moet men een eigen personeelsformatie uitbouwen of moet men een beroep doen op de administratie ? Dat zijn belangrijke maar niet echt dringende zaken die we misschien in de loop van de komende maanden kunnen bespreken. Het is nuttig dat het VCM zelf zijn stem laat horen, zonder dat we proberen om onze greep op het VCM te versterken.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Enkele maanden geleden is geopperd om van het VCM een soort aanspreekpunt te maken : mensen die hun weg zoeken in de mediawereld moeten bij het VCM terecht kunnen. De mediawereld is misschien nog geen labyrint, maar hij vertegenwoordigt toch verscheidene instellingen. Als het de bedoeling is de kijker en luisteraar te beschermen en eventueel te adviseren, dan moet men er ook voor zorgen dat de afstand tussen hen en de verschillende instellingen niet te groot wordt. Het VCM zou in dat geval een soort van balie kunnen worden. Hoe ver staat het met dat idee ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Wat dat laatste betreft, was het wachten op de oprichting van de Kijk- en Luisterraad. Dat heeft nogal wat voeten in de aarde gehad. Inmiddels is het wel zo ver. We hebben de administratie voor Media de opdracht

gegeven om een informatiecampagne in de media voor te bereiden over alle toezichtsorganismen die we hebben gecreëerd : de Kijk- en Luisterraad, de Vlaamse Geschillenraad, de Vlaamse Mediaraad, het Vlaams Commissariaat voor de Media. Ik heb de administratie ook gevraagd contact op te nemen met de ombudsman om te onderzoeken hoe dat moet gebeuren. We moeten er immers voor zorgen dat we geen nieuwe groene, rode, blauwe of oranje telefoonlijn creëren, want dan zal niemand het nummer nog kennen op het ogenblik dat men het nodig heeft.

Een van mijn belangrijkste taken in verband met de briefwisseling over media is het doorsturen van brieven naar de juiste instelling. Daarom is het idee geopperd om een centraal meldpunt op te richten dat zo dicht mogelijk bij de bestaande Vlaamse Infolijn staat. Het zou niet om iets totaal nieuws gaan. Daarover worden afspraken gemaakt, waarbij de voorlichtingambtenaar wordt betrokken.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Het is dus niet de bedoeling dat het VCM die postbusfunctie zou waarnemen ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Neen, integendeel zelfs.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de toekomst van de lokale radio's

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de toekomst van de lokale radio's.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de lokale radio's kan men ook de vergeten radio's of de paria's van het medialandschap noemen. Als ik het

Decaluwe

goed heb, is het de eerste keer in twee jaar dat dit thema hier aan bod komt. Eind 2001 vervallen de erkenningen van de ruim 250 lokale radio's. Wellicht komt er een nieuwe erkenningsronde, op basis van een nieuw frequentieplan. Ik vermoed dat men nog niet eens begonnen is met de voorbereidingen om zo'n nieuw frequentieplan op te stellen.

Rekening houdend met alles wat dit impliceert, kan men er nu al van uitgaan dat men tegen het eind van het jaar niet klaar zal zijn. We stellen ook vast dat twee derden van de lokale radio's bij een netwerk zijn aangesloten. Het decreet heeft daartoe trouwens de ruimte gecreëerd. Er doen geruchten de ronde dat er een plan is om de frequentieband tussen 102.4 en 104.9 in gebruik te nemen voor provinciale of semi-nationale radiozenders, zodat er nog minder ruimte zal zijn voor de lokale zenders. Dat zou een van de redenen kunnen zijn om zo lang te treuzelen met de opmaak van een nieuw frequentieplan.

De vervaldatum van de erkenningen nadert. De tientallen personeelsleden en de honderden vrijwilligers zouden graag weten waar ze aan toe zijn. Verder is het een feit dat verscheidene radio's nood hebben aan nieuwe investeringen. Men wil met de nieuwe mediatechnologieën mee zijn. Zij willen deze investeringen, die in de tientallen miljoenen kunnen lopen, niet doen noch reclamewerving voor het volgend jaar aanvatten, zo lang ze niet weten onder welk kader ze ressorteren. Het verlof staat voor de deur, nadien is het gauw half september en komt het einde van 2001 in zicht. Ik heb dan ook een aantal concrete vragen.

Hoe staat het met het nieuwe frequentieplan voor de lokale radio's en welke uitgangspunten zal men innemen of heeft men reeds ingenomen? Kunt u bevestigen dat de frequentieband 102.4 tot 104.9 in de toekomst niet langer exclusief voor de lokale radio's wordt voorbehouden? Wanneer wordt duidelijkheid verschaft zodat de onzekerheden bij de lokale radio's worden weggenomen? Vandaag kunt u al een duidelijk signaal geven.

Komt er nog een voorstel of ontwerp van decreet om de erkenningen al dan niet met één jaar of zes maanden te verlengen? Ik heb vroeger reeds, samen met collega Vanvelthoven, een voorstel van decreet ingediend om de erkenningen te verlengen. Ik heb er reeds voor gepleit om van nul te starten en de hele problematiek van de complete frequentieband open te gooien. De Franse Gemeenschap en de aldaar bevoegde minister voor Media, heer

Miller, hebben het probleem ook aankaart. Ik heb in het parlement naar aanleiding van een actuele vraag nog duidelijk gesteld dat er geen akkoord is zolang er geen algemeen akkoord is. Men heeft intussen wel veertig frequenties vrijgegeven in een principieel goedgekeurd frequentieplan. Ik voorspel nu al dat men van het ene juridische probleem in het andere zal terechtkomen.

Er zullen intussen ook licenties zijn toegekend en er zal over dit aspect nog veel te doen zijn. De consequenties kunnen enorm groot zijn. Ik wil u hiervoor hoeden. Eens men zoiets opstart, is men voor jaren vertrokken. We hebben onlangs de beheersovereenkomst met de VRT besproken, die intussen door beide partijen is ondertekend. Is het wel opportuun om te stellen dat de erkenningen van de lokale radio's worden verlengd, maar dat toch de hele band wordt bekeken om binnen een aantal jaren duidelijkheid te krijgen in het Vlaamse frequentielandschap?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Dit laatste is een boeiende gedachte, het gaat namelijk om de zero-basedbenadering van de frequentieband, waar men in Nederland zes jaar geleden mee begonnen is. Nu hoopt men het akkoord van alle betrokkenen te krijgen. De Nederlandse delegatieleider gaf me in dit verband nog de raad hier nooit aan te beginnen. Men heeft dit uitgeprobeerd. Zero-based wil zeggen dat het om alle VRT-frequenties gaat. In dit communautaire land met zijn driedubbele structuur komt men hier niet uit. We zijn uitgegaan van een status-quo van de frequenties van de openbare zenders met de duidelijke afspraak dat we overlappingen zouden uitzuiveren. De VRT heeft dit op correcte wijze gedaan.

De VRT zou ook van de overbescherming afstappen. Ik refereer hier aan het verhaal van de 600 kilohertz in plaats van de normale Europese 400 kilohertz met de mogelijkheid om een aantal zaken te evoceren als kon worden aangetoond dat een betere bescherming nodig was. In die context zijn we beginnen praten. Broadcast heeft de studie over de bovenband die in opdracht van de vorige minister bevoegd voor Media werd gemaakt, naar voren gebracht. De vraag is toen gesteld of er geen plaats meer was op de onderband. Broadcast antwoordde hierop dat hij dacht van wel, terwijl de minister stelde dat dit niet het onderwerp van de bespreking was. Toen de VRT later over Radio 6 sprak, was ik ervan overtuigd dat er nog ruimte over was. In het regeerakkoord werd toen ingeschreven dat

Van Mechelen

de landelijke commerciële radio zou worden onderzocht en dat de mogelijke ruimte op de onderband zou worden nagekeken.

Ik wil het debat over de 67 frequenties, noch dat over de coördinatieprocedure, herhalen. Ik heb namens de Vlaamse regering aan de minister van Telecommunicatie gemeld dat wij de coördinatie voor Vlaanderen als afgerond beschouwen. Ik heb de bal teruggespeeld. De Franse Gemeenschap erkent het koninklijk besluit van 1992 niet, noch het feit dat het BIPT (Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie) mag optreden tegen 21 licenties die uiteindelijk toch uitzenden, ook na klacht en vernietiging door de Raad van State. We moeten hier naar gelijke wapens en middelen streven.

Ik heb het dossier met de technische imperatieven van deze 67 frequenties niet bij me. We zijn gestart met de 28 frequenties waarover de Franse Gemeenschap opmerkingen had geformuleerd. We zijn geëindigd met een vijftal frequenties, onder meer van de Duitstalige Gemeenschap, waarover nog enige discussie bestaat. Wat nu internationaal met Nederland, Frankrijk, Duitsland, Engeland en Luxemburg werd gecoördineerd, zetten we door en de 4 of 5 frequenties waar de Franse Gemeenschap nog opmerkingen over heeft, zetten we tussen haakjes.

We hebben nog een vijftal restfrequenties in reserve die nog kunnen worden toegewezen of die we in een latere fase met de middenfrequenties kunnen ruilen. We doen nu wat u suggereert, namelijk aan de bestaande zendpakketten een frequentie toevoegen op de bovenband om ze te verbeteren, en in de plaats ervan de vijf restfrequenties toewijzen. Verder was het de bedoeling om samen met de Franstalige Gemeenschap een gemeenschappelijke studie over de bovenband uit te voeren om daarvoor de mogelijkheden te optimaliseren. Om dit te kunnen doen, moeten we ervan uitgaan dat men de directionaliteit van de antennes erkent, waardoor juist die mogelijkheden worden geoptimaliseerd. De Franse Gemeenschap wilde hier niet van horen. Dit betekent een beperking van de mogelijkheden. De persoon, die het akkoord van 5 september had gesloten, is nadien vertrokken en opgevolgd.

Ik kan u de briefwisseling met minister Miller laten zien met het voorstel van bestek om samen deze aanbesteding op te starten. Uiteindelijk heeft de Franse Gemeenschap laten weten dat ze zelf een plan zou opstellen. Daardoor werd wat tijd verlo-

ren. Uiteindelijk heb ik zelf een aanbesteding voor de bovenband opgestart. Dit was niet moeilijk, gelet op de geschiedenis van dit dossier. De laagste en de beste inschrijving werd namelijk geleverd door Broadcast & Partners. We hebben twee vragen gesteld gebaseerd op de informatie, die intussen een eigen leven was beginnen leiden.

Er zou worden onderzocht of in de middenband sneller commerciële radio mogelijk is en zo ja met welk pakket. Uit een korte studie is gebleken dat het antwoord daarop negatief is. Conform het regeerakkoord werd de vraag gesteld om in de band 102 tot 102,8 na te gaan in welke mate we daar naar regionale radio's, die duidelijk een groter bereik hebben, konden zoeken. We mikken op een provinciale omschrijving. We moeten eerst weten of dit mogelijk is en het decreet bespreken zodat we het decreet hiermee in overeenstemming kunnen brengen. De teksten zijn klaar en kunnen snel worden ingediend.

De vraag daarbij is of we tot grotere zenders kunnen komen met een semi-provinciale dekking waardoor we er ook voor zouden kunnen zorgen dat meer dan één initiatief per regio mogelijk is. We praten hier eigenlijk over de ketenradio's die met pakketten van tien of twaalf frequenties zouden kunnen uitzenden en zo een grotere regio zouden kunnen dekken. Op die manier zou ook een einde gesteld kunnen worden aan het hele debat over het zendcomfort, een debat dat aan de oorsprong ligt van de oplossing die we thans aan het zoeken zijn. Ik heb het met name over het feit dat we met onze 100-watt'ers continu in de problemen zitten.

Er is ook de vraag of we er met dit beleid ooit zullen in slagen de coördinatie met de Franse Gemeenschap te realiseren. Men mag namelijk niet uit het oog verliezen dat de Franse Gemeenschap in die FM-middenband met grotere vermogens werkt. Zo lang wij in die middenband met die 100 watt blijven voortsukkelen, zijn we tot verdwijnen gedoemd. Vandaar de nood aan zenders met een veel hogere wattage.

De studie waar ik het over had, is vorige week afgerond en men heeft mij de eerste resultaten overgemaakt. Men werkt thans aan de uittekening van de plannen en ik kan u meedelen dat dit alles er vrij behoorlijk uitziet. Dit zal mijns inziens een aantal mogelijkheden openen.

Momenteel wordt de studie van Broadcast door de administratie Media gescreend. Men heeft daar wel af te rekenen met een aantal vakantiegangers,

Van Mechelen

maar die mensen hebben dan ook drie maanden lang dag en nacht gewerkt. We willen zo snel mogelijk te weten komen of de resultaten die Broadcast op papier heeft gezet, voldoen aan wat volgens ons de juiste normen zijn. Op basis daarvan zullen de gesprekken met minister Miller worden hervat. Ik heb hem schriftelijk meegedeeld dat we zijn volledig plan met betrekking tot de FM-band al ontvangen hebben en dat we zelf klaar zijn met de tweede studie. Ik schreef verder dat de gesprekken over de coördinatie tussen onze plannen kunnen starten.

Broadcast heeft mij in ieder geval gegarandeerd dat we met de normen die we op 5 september hebben afgesproken, en rekening houdend met de gegevens van het nieuwe plan van de Franse Gemeenschap, de coördinatie in principe mogelijk moet zijn. We weten allemaal dat dit een moeilijke materie is, maar ik heb ervaren dat men vrij snel een oplossing vindt wanneer technici technisch praten. Ik besef wel dat we hier over een massa frequenties praten, iets wat uiteraard veel tijd zal vergen. Zo lang er aan beide zijden van de taalgrens echter een duidelijke wil is om tot een oplossing te komen, dan garandeer ik u dat die oplossing er sneller zal zijn dan sommigen zouden vermoeden. Ik heb aan minister Miller meegedeeld wanneer mijn mensen met vakantie zijn en hem gevraagd hetzelfde te doen. Zo kunnen we alle concrete data afspreken voor de technische vergaderingen.

Ik kan u wel reeds enkele cijfers meedelen, maar verzoek u deze als voorwaardelijk te beschouwen en te hanteren. Momenteel zenden 91 lokale radio's in de middenband uit. We wensen dit herleid te zien tot een zestigtal frequenties die we zouden gebruiken om een aantal pakketten samen te stellen. Ik druk er nogmaals op dat het hier slechts om richtinggevende cijfers gaat.

Zoals u weet, heb ik door de administratie Media een onderzoek laten uitvoeren naar de situatie op het terrein met betrekking tot de behoorlijk vergunde lokale radio's. Op dit ogenblik telt Vlaanderen nog 108 echt onafhankelijke radio's. Daarnaast zijn er 202 radio's die in een keten opereren. Dit betekent dus dat twee derde van de radio's in een keten opereert.

Het is de bedoeling – maar de Franse Gemeenschap zal het ons daarbij niet gemakkelijk maken – om in de band tussen 104.9 en 107.9 Vlaanderen het 'low power agreement' te laten naleven. Daar zouden we ons dus beperken tot radio's met een kleiner wattage. In de sfeer van het decreet dat we

samen hebben besproken, verwijs ik daarbij in de eerste plaats naar de verzorgingsgebieden, met als voorbeeld de universiteitsradio's. Een ander mogelijk voorbeeld is een radio in het Genkse die de allochtonen als doelgroep heeft. We willen de frequenties zodanig moduleren dat dergelijke doelgroepen door dergelijke initiatieven kunnen worden bereikt. In die band zenden momenteel 219 radio's uit, waarvan 108 echt onafhankelijke lokale radio's.

Indien dat technisch mogelijk is, zou ik de middenband wat willen uitzuiveren en willen komen tot grotere vermogens en tot pakketten met op regionaal niveau geschoeide zendgebieden. Daardoor kunnen we hetzelfde signaal verspreiden via een aantal frequenties zodat de interferenties en storingen automatisch wegvallen. Bovendien wordt een betere kwaliteit gegarandeerd door vier of vijf frequenties in hetzelfde pakket, met hetzelfde signaal op hetzelfde ogenblik te gebruiken. Dit kan leiden tot levensvatbare initiatieven die uiteindelijk ook tegemoetkomen aan onze definitie van kwaliteitsvolle en goede privé-radio.

Wat de timing betreft, heb ik reeds een gesprek gehad met minister Miller. Het probleem is dat we enkel in ons opzet kunnen slagen indien we de twee frequentieplannen op dezelfde datum in werking kunnen laten treden. Zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap moet dus beslissen om de nieuwe frequenties op een bepaalde datum – de D-Day voor de lokale radio's – te laten opstarten. Daartoe moeten ze aan beide kanten decretaal geregeld, behoorlijk vergund en technisch opstartbaar zijn. De moeilijkheid is dat de procedure aan Franstalige kant, met haar Conseil Supérieur, anders is dan de procedure die wij toepassen. Onze procedure is veel gemakkelijker en sneller te doorlopen. Ik heb aan minister Miller gevraagd om me schriftelijk te laten weten wanneer hij klaar is om de procedure voor een dergelijk frequentiepakket te doorlopen, en dit los van de politieke wil om de plannen te coördineren. We willen met andere woorden weten wanneer de radio's effectief worden vergund als de coördinatie bijvoorbeeld wordt afgerond in oktober. Op basis daarvan zouden we een overeenkomst afsluiten die we dan in september aan deze commissie kunnen voorleggen.

Als we die timing kunnen aanhouden, kunnen we, net zoals vorige keer, meerderheid tegen oppositie, een voorstel van decreet voorleggen. We kunnen de termijnen één keer verlengen zodat we de procedure behoorlijk kunnen volgen.

Van Mechelen

De enige moeilijkheid die kan optreden, gaat over de band boven 104.9. De Franse Gemeenschap heeft hierin in haar nieuw frequentieplan ook grotere vermogens voorzien. Wij wensen lokale initiatieven kansen te geven. Als die in Gent of Antwerpen worden genomen, zijn er geen problemen. Als het om Zuid-West-Vlaanderen of Zuid-Limburg gaat, dan dreigen er echter inderdaad moeilijkheden. Men moet die zaak punctueel uitklaren. Op basis van die resultaten, zouden we kunnen oordelen die frequenties op te schuiven en ze toe te voegen aan andere pakketten. De technische mogelijkheden zullen voor een deel het gebruik bepalen.

Dit zijn de contouren waarbinnen we werken. Alles staat en valt met de coördinatie. Als we terugvallen op de 'Genèvefrequenties' voor de middenband en op de bestaande vergunde frequenties van 1991, dan zitten we in een zetel. We kunnen dan praten met de buurlanden en de Franse Gemeenschap. We moeten die positie valoriseren en op een correcte manier discussiëren met de Franse Gemeenschap zodat we alletwee alle kansen die we nodig hebben voor goede lokale en privé-radio kunnen maximaliseren.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Voor de commissie is het van cruciaal belang bij één van onze eerste bijeenkomsten na het zomerreces te zien of er een voorstel moet worden neergelegd voor de verlenging. Men moet zo snel mogelijk duidelijkheid bieden aan de resterende lokale radio's. Naast een landelijke commerciële en de echte landelijke omroep zullen er ook regionale omroepen worden opgericht. Het aantal moet natuurlijk worden onderzocht.

Mijnheer de minister, ik blijf ervan overtuigd dat u zich in een juridisch avontuur stort met de landelijke commerciële frequenties. Minister Miller heeft een aantal verklaringen gedaan naar aanleiding van een vraag van Ecolo. Hij zei dat er een algemeen akkoord moest zijn of dat er anders geen akkoord was. Dit verontrust mij sterk. Het is uw taak om zo snel mogelijk duidelijkheid te scheppen. Men moet zekerheid geven aan de licentiehouders, hoe klein de frequentie en de dekkinggraad ook moge zijn. Indien dit niet gebeurt, kan men niet van behoorlijk bestuur spreken.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer Decaluwe, wat dat laatste betreft, weten we waar we aan toe

zijn. We beseffen dat we zeer ver gaan. U bent het met me eens dat de Vlaamse Gemeenschap moet zeggen wat ze wil.

De federale minister bevoegd voor Overheidsbedrijven beleeft drukke dagen. Hij krijgt dit dossier er gratis bovenop. De minister bevoegd voor Telecommunicatie en het BIPT moet ook zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik heb hem en de administrateur-generaal van het BIPT geschreven en hen om een duidelijk antwoord gevraagd.

Het kan niet dat een gemeenschap het KB van 1992, waardoor de facto geen enkele coördinatie mogelijk zou zijn, niet meer aanvaardt. Die gemeenschap volgt zelf de spelregels inzake de coördinatie niet. Het plan van de Franse Gemeenschap werd rechtstreeks aan mij bezorgd. Ieder voorstel van coördinatie dat van ons uitging, werd via het BIPT overgemaakt. Het zou een goede zaak zijn als de Franse Gemeenschap het onderhandelde nieuwe KB van 1992 formeel groen licht geeft zodat het kan worden geagendeerd op de federale ministerraad en het zo snel mogelijk van kracht wordt. Ik wens wat dit dossier betreft niet te blijven wachten. Ik besef dat we zeer voorzichtig moeten zijn.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Decaluwe werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over grensoverschrijdende televisie in Oost- en West-Vlaanderen en Zeeland

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandebossche tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over grensoverschrijdende televisie in Oost- en West-Vlaanderen en Zeeland.

Voorzitter

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de twee vragen die ik vandaag op de agenda heb laten zetten, houden beide verband met de haalbaarheidsstudie over regionale televisie. Bij het lezen van het activiteitenverslag van de commissie Cultureel Verdrag Vlaanderen Nederland, werd onder het hoofdstuk Media verwezen naar de fameuze Interreg II-projecten inzake grensoverschrijdende televisie in Oost- en West-Vlaanderen en Zeeland. Die hebben een paar maal gefunctioneerd, maar stootten enkele jaren geleden op formele bezwaren.

In datzelfde verslag wordt gesteld dat u op een vraag van hen hebt geantwoord dat de grensoverschrijdende televisie kan, als er binnen de decreten wordt gewerkt. Ik juich dat toe. Wat wordt echter bedoeld met 'binnen de decreten werken' ?

Sinds we over die haalbaarheidsstudie beschikken, is de vraag gerezen waarom een aantal elementen niet behandeld zijn. Grensoverschrijdende televisie is er daar een van. Het is immers een manier om regionale televisie te helpen overleven.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, de opdracht van de studie die we op 20 december 2000 hebben gegund aan Podium Perception Management, luidde een onderzoek in te stellen naar de economische leefbaarheid van de regionale televisieomroepen. Het was dus geen studie over alle mogelijke aspecten van regionale televisie, maar alleen over het aspect economische leefbaarheid.

Voor de radio voelen we wel aan wat we moeten doen opdat privé-radio in Vlaanderen mogelijk zou zijn. Enerzijds zijn er economische initiatieven. Daarvoor moet voor voldoende zendcomfort en voldoende potentiële luisteraars worden gezorgd. Anderzijds zijn er initiatieven die gestoeld zijn op het vrijwilligerswerk. Daarover gaan ook de vragen van de heren Keulen en Vandenbossche over het statuut van de medewerkers. Een van de voorbeelden is een universiteitsradio, wat een totaal ander concept is.

Het doel van de Podiumstudie was dus de economische leefbaarheid te onderzoeken. Op het terrein was de voorbije weken te zien dat dit nogal

wat heeft losgeweekt. Het besef groeit dat een en ander aan bijsturing toe is, willen we de economische leefbaarheid op lange termijn kunnen garanderen.

De opdracht was tweeledig. Het eerste gedeelte bestond erin bij de betrokkenen na te gaan welke factoren als remmend voor de economische leefbaarheid werden aanzien. Het tweede deel had betrekking op het formuleren van concrete voorstellen ter bevordering van de leefbaarheid van de regionale televisie. De resultaten daarvan werden hier gepresenteerd. Het is dus juist dat een onderzoek in verband met grensoverschrijdende televisie niet expliciet in de opdracht stond, en dus niet is onderzocht.

In het onderzoek werd wel de vraag behandeld van sommige regionale omroepen om hun zendgebied uit te breiden en bepaalde subregio's dubbel te bedienen. Volgens het rapport zal deze vraag binnenkort irrelevant worden, als via internet elke regionale omroep ontvangen zal kunnen worden ongeacht de plaats waar de kijker woont. Er wordt nog aan toegevoegd dat dit nu al gebeurt in Nederland met initiatieven van regionale omroepen. Die zijn in Nederland overigens heel anders gestructureerd en zijn deels overheidsinitiatieven, bijvoorbeeld in Amsterdam. Ik zal dus binnenkort ook kunnen genieten van TV Limburg en andere zenders.

De huidige regelgeving biedt reeds een mogelijkheid tot redactionele samenwerking, ook over de landsgrenzen heen. Dat is weliswaar niet uitdrukkelijk gestipuleerd, maar het is mijn interpretatie, die ook aan de basis ligt van mijn schrijven in antwoord op het verzoek. Ik verwijs naar artikel 52 paragraaf 3 van de fameuze decreten, die bepaalt dat samenwerking tussen regionale omroepen onderling of met andere televisieomroepen kan, maar niet mag leiden tot koppeling of gestructureerde eenvormigheid op het vlak van reclame, financiering of programma-aanmaak. Er kan dus worden samengewerkt, zolang wordt vermeden dat het één zender wordt. Ik zal straks het conflict verduidelijken dat aan de basis van uw vraag heeft gelegen.

Artikel 53 ten achtste van de mediadecreten bepaalt dat het omroepprogramma van de regionale omroepen voor ten minste 80 percent betrekking moet hebben op het eigen regionaal zendgebied. Ten slotte wordt verwezen naar de opdracht van de regionale omroep, geformuleerd in artikel 51 en gewijzigd bij decreet van 1 december 2000. De datum is niet onbelangrijk. De regionale omroep heeft als taak regionale informatie te brengen met de bedoeling binnen het zendgebied de communi-

Van Mechelen

catie onder de bevolking te bevorderen en bij te dragen tot de algemene sociale en culturele ontwikkeling van de regio.

U verwees naar het Interreg II-project inzake grensoverschrijdende televisie in Oost- en West-Vlaanderen en Zeeland, dat enkele jaren geleden op decretale bezwaren aan Vlaamse kant stootte. Het dossier grensoverschrijdende televisie AVS/ZVT met participatie van Focus, dateert van eind 1995. De administratie heeft destijds een negatief advies uitgebracht om de volgende redenen : de uitzendingen moesten dienen om ZVT, dat in Nederland geen erkenning kon krijgen, toch toe te laten om op de Zeeuwse kabel uit te zenden. Het ging om een groot subsidiebedrag terwijl de Vlaamse overheid geen rechtstreekse subsidiëring wenste, met uitzondering van TV-Brussel. De oprichting van een gemeenschappelijke omroep werd als niet-verenigbaar beschouwd met de gecoördineerde decreten.

De belemmeringen met betrekking tot de streekgebonden reclame en de jaarlijkse zendtijd zijn ondertussen weggenomen door een decreetaanpassing van de heer Decaluwe in de vorige legislatuur en door onze aanpassing van 1 december 2000. Binnen het huidig regelgevend kader duiken er niet direct belemmeringen op voor een eventuele grensoverschrijdende samenwerking tussen bijvoorbeeld Zeeland en Oost- of West-Vlaanderen. Wat mij betreft is er geen bezwaar tegen op voorwaarde dat men voldoet aan de gangbare regels, zoals de 80-percentregel, de eigen programmering, enzovoort.

De administratie Economie meldt dat de besprekingen met de Europese Commissie over de Interreg-projecten reeds hebben plaatsgevonden. Op vraag van de Commissie moeten er nog een aantal niet-fundamentele aanpassingen en verduidelijkingen worden aangebracht, waarna de Europese Commissie het programma wellicht in september zal goedkeuren. AVS diende nog geen aanvraag tot subsidiëring in bij het programmasecretariaat. Ze hebben ook geen contact opgenomen. Als ze dat doen, moeten we daar de formele goedkeuring voor geven. Een eventuele Europese ondersteuning zal 50 percent van de projectkosten bedragen en de projecten zullen maximaal 3 jaar mogen belopen. De administratie Economie vraagt zich dan natuurlijk af of het de bedoeling is dat hiervoor Interreg-gelden worden gebruikt.

Juridisch-technisch kunnen we pleiten voor samenwerking. We zijn geen voorstander van subsidiëring, ook niet vanuit Europese fondsen. Deze aan gelegenheid zou een duurzame ontwikkeling moeten betekenen in het kader van de aanbevelingen van Podium Perception Management over de economische leefbaarheid.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de arbeidssituatie van het personeel van de regionale televisieomroepen

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het invoeren van een omroep-CAO voor regionale omroepen

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de arbeidssituatie van het personeel van de regionale televisieomroepen en van de heer Keulen tot minister Van Mechelen, over het invoeren van een omroep-CAO voor regionale omroepen.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, de relatie tussen de haalbaarheidsstudie en deze vraag bestaat wel degelijk omdat het gaat over economische haalbaarheid. De arbeidssituatie en de vergoeding van de mensen die bij die zenders werken, zijn elementen van economische haalbaarheid.

Over de paritaire comités heeft de Vlaamse Gemeenschap geen bevoegdheid. Het paritair comité voor de sociaal-culturele sector is bevoegd voor de niet-commerciële radio- en televisieverenigingen. Het gevolg is dat het personeel van de regionale televisieomroepen een statuut van de sociaal-culturele sector heeft. Een aantal mensen zit in een Gesco-statuut. Dat heeft gevolgen voor de arbeidssituatie van die mensen. Er zijn geen weekendvergoedingen, er zijn geen avondvergoedingen, terwijl in die sector meestal op die momenten wordt gewerkt.

Vandenbossche

In 1999 is de oprichting van een paritair comité voor de audiovisuele sector aangekondigd. In het ontwerp van dat paritair comité heeft men een aantal andere paritaire comités gewijzigd. Men heeft bijvoorbeeld de bevoegdheid over de niet-commerciële radio en televisie uit het paritair comité voor de sociaal-culturele sector gelicht en onder dat nieuw op te richten comité gebracht. Voorzover ik weet is dat paritair comité niet opgericht en functioneert het niet. Ik vind geen ander document dan het bericht tot oprichting. In dat paritair comité zou deze problematiek dus moeten worden opgelost. Mijnheer de minister, ik vraag u niet het probleem van de arbeidssituatie van de werknemers van de regionale televisie op te lossen. Dit behoort immers tot de federale bevoegdheid, niet tot die van de Vlaamse Gemeenschap. Natuurlijk is de situatie van dat personeel zeer vreemd. Sommige mensen behoren tot de sociaal-culturele sector, met alle gevolgen van dien wat hun werksituatie betreft en soms ook met negatieve aspecten voor de werkgever. Sommige mensen werken binnen een zelfstandig statuut. We weten dat men daar moeilijk over doet. Ik stelde daar al een vraag over, maar dan voor wat de schrijvende pers betreft. Net als daar, kan men bij sommige van die regionale omroepen een schijnzelfstandigheid vaststellen.

Na al mijn onderzoekswerk vind ik dit een situatie die en oplossing behoeft. De economische haalbaarheidsstudie die men heeft gemaakt, ging uit van de personeelssituatie zoals ze is. In die studie werd niet gezegd wat de personeelsevolutie zou kunnen zijn bij die omroepen.

Mijnheer de minister, is er inderdaad geen behoefte aan een CAO voor de media, meer specifiek in dit geval voor de audiovisuele sector? Toen ik met de heer Keulen sprak over deze materie, hadden we het over de situaties bij de regionale omroepen die wij kennen. Onze ervaringen bleken echter zeer gelijklopend. Ik weet echter niet of dit geldt voor alle omroepen. Hebt u een integraal zicht op de arbeidssituatie en -voorwaarden bij de regionale televisieomroepen?

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de heer Vandenbossche en ikzelf brachten deze zaak ter sprake bij het bezoek aan de VRT-gebouwen. De commissie was daarbij aanwezig, net als de minister. Tijdens dat bezoek werd ons tekst en uitleg gegeven bij het beheerscontract, maar ook bij het nieuwe

digitale platform. Het hoofdstuk over de 'set-up boxen' vonden we zo bevlogen dat we zijn teruggekeerd naar meer aardse onderwerpen. Op een bepaald ogenblik ging het over de sociale situatie van het personeel bij de regionale omroepen. Iedereen beschouwt het als een vaststaand, vanzelfsprekend gegeven dat de werknemers daar werken volgens statuten die ressorteren onder de CAO voor het sociaal-cultureel werk. In deze CAO is niets geregeld inzake avond-, weekend- of nachtwerk. De mediasector is echter net op die tijdstippen bedrijvig. De journalisten, zeker de omroepjournalisten, doen net vaak grotendeels hun werk op dergelijke tijdstippen.

Een en ander heeft historische redenen. De regionale televisie zag het levenslicht in het begin van de jaren negentig, maar is intussen uitgegroeid tot een volwaardig medium. Voor vele mensen vormt de regionale zender het begin van hun televisie-avond. Uit de studie van Podium Perception Management blijkt eveneens dat voor het publiek de regionale televisie een derde vaste waarde is, naast VRT en VTM. De fase van het experiment heeft men achter zich bij de regionale televisie. Nu bevindt men zich in een consolidatiefase. Het is dus hoog tijd om de positie en de werkomstandigheden van het personeel onder de loep te nemen. We hebben het hier tenslotte over elf regionale zenders in Vlaanderen, Brussel inbegrepen. De meeste omroepen kennen een aanzienlijke personeelsbezetting. Dat betekent dat heel wat mensen betrokken partij zijn. De meeste van die omroepen hebben tegenwoordig ook weekenduitzendingen : zowel zaterdag als zondag zijn ze in de ether. In het begin had men alleen uitzendingen tijdens de week. Dit is andermaal een illustratie van het volwaardige karakter van dit medium. Ik wil er dus voor pleiten dat men nu de sociale positie van het personeel gaat bekijken en een aantal anomalieën en lacunes gaat verhelpen.

De heer Vandenbossche haalde reeds het probleem aan van de schijnzelfstandigen bij de schrijvende pers. We hebben dit reeds vroeger aangekaart tijdens hoorzittingen met uitgevers. Ze hebben beloofd dit te verhelpen. Ik verneem dat daar mondjesmaat aan wordt gewerkt bij de schrijvende pers. Ook bij de regionale omroepen moet die onrechtvaardigheid evenwel worden verholpen. Natuurlijk situeert deze materie zich in belangrijke mate op het federale niveau. Mevrouw Onkelinx, de federale minister bevoegd voor Werkgelegenheid, is voor die materie bevoegd. Als men het heeft over federale materie, dan moet men ook bekijken wat er aan de hand is aan de overzijde van de taalgrens. Gezien regionale televisie op het terrein aanwezig

Keulen

is als een volwaardig medium is het de hoogste tijd om terzake een groot federaal overleg op te starten, om de sociale onrechtvaardigheden inzake werksfeer, verloning, en het sociaal statuut van personeelsleden, weg te werken. Misschien kan dit gebeuren in de vorm van een specifieke omroep-CAO, die ook kan worden toegepast op het personeel van regionale zenders.

De voorzitter : Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit is een heikele zaak waar al veel over is gezegd. Niet alleen zijn er de problemen met de nepstatuten en het zelfstandigenstatuut, maar ook de problemen met de bedienden- en arbeiderscontracten houden ons bezig. De problemen bestaan niet enkel voor de regionale omroepen, maar ook voor de nationale commerciële omroepen. Als het debat ooit wordt gevoerd, dan moeten we daar ook de personeelsleden van de commerciële zenders en van de audiovisuele sector in zijn geheel bij betrekken.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, we hebben Podium Perception Management gevraagd ons informatie over de toestand binnen de sector mee te delen. Ook de NORT, de overkoepelende vereniging van regionale omroepen bezorgde ons informatie. Uit die informatie blijkt dat de omroepen zeer verscheidene soorten van arbeidsovereenkomsten hanteren. Het grootste gedeelte van de personeelsleden van de regionale omroepen heeft een arbeidsovereenkomst op basis van de CAO voor de sociaal-culturele sector. Op sommige personeelsleden is de CAO van de geschreven pers van toepassing. Verder worden er nogal wat freelancers ingeschakeld, en streven de exploitatiemaatschappijen naar een nieuw paritair comité voor de productiehuisen. Volledigheidshalve wil ik ook zeggen dat nogal wat regionale omroepen een beroep doen op het Sociaal Maribelfonds voor de sociaal-culturele sector. Dat blijkt echter niet uit de jaarlijks ingediende werkingsverslagen van het VCM.

In de CAO voor de sociaal-culturele sector zijn geen bijzondere bepalingen over avond-, nacht- en weekendwerk ingeschreven. Het is dan ook niet duidelijk hoe de verschillende directies met dit probleem omgaan. Misschien is het woord 'wille-

keur' wat overdreven, maar in elk geval wordt dat echt geval per geval, tussen de werkgever en de werknemer, opgelost. Sommige werkgevers blijken op die momenten dikwijls met freelancers te werken. Op de gesco's zijn dezelfde barema's van toepassing als op de andere medewerkers.

Het is moeilijk om over deze problematiek een debat te beginnen. Het gaat immers om een federale bevoegdheid, en het duurt wel even voor er oplossingen uit de bus komen. Ik maak een vergelijking. Het Vlaams Parlement heeft met het debat over de podiumkunsten de aanzet gegeven voor een oplossing, maar die moest wel komen van het federale niveau. Ik weet nog dat de heer Jan Peeters, nog voor hij staatssecretaris werd, daar al mee bezig was. Het duurt dus een tijdje voor er beweging in dat soort van dossiers komt.

Via de Vlaamse mediaraad is de NORT geraadpleegd over het uit te brengen advies over de leefbaarheid en de toekomst van de regionale tv-omroepen. In het advies van de NORT staat geen woord over deze problematiek. Dat is opmerkelijk. Dit is te verklaren door de bijzonder precaire positie van nogal wat personeelsleden bij de regionale tv-omroepen. Ik ben van mening dat de toestand ongezond is. We moeten proberen dit recht te zetten. Er moet een aangepast paritair comité voor de audiovisuele sector worden opgericht. Er zijn gesprekken aan de gang, naar aanleiding van de comotie over controles van de Sociale Inspectie over schijnzelfstandigen in de audiovisuele sector.

Uiteindelijk gaat het om interpretatieverschillen over 'werken onder leiding en gezag van', een klassieke uitdrukking in de sociale zekerheid. Sommigen zijn zelfstandig zanger, maar ze presenteren ook programma's en nemen ook deel aan autowedstrijden. Gaat het om zelfstandigen, of zijn deze personen mensen die 'werken onder leiding en gezag van', op het ogenblik dat ze programma's presenteren? Dat is een eindeloos debat met evenveel argumenten pro als contra. Het is nodig dat daarover op het hoogste politieke niveau een consensus wordt gevonden. Daarover worden gesprekken georganiseerd tussen de bevoegde federale ministers en vertegenwoordigers van de sector. Alle mediagroepen en -omroepen worden daarmee geconfronteerd. Het is een publiek geheim dat Roularta, de VMM en ook de VRT provisies aanleggen voor het geval dat de Sociale Inspectie schadeclaims zou indienen.

Bij de gesprekken zijn de regionale tv-omroepen niet betrokken. Misschien is het verstandig dat ik mijn federale collega een signaal geef en laat weten

Van Mechelen

dat we ook voor hen een oplossing willen stimuleren. Ik deel hier dan ook mee dat ik bereid ben om dit bij de federale overheid aanhangig te maken. Ik zal proberen deze impasse te doorbreken en voor de mensen die vandaag in de audiovisuele sector actief zijn normale, aanvaardbare wettelijke statuten te bepleiten.

Er zijn allerlei mogelijkheden. Nogal wat mensen zijn bij lokale radio's begonnen en presenteren nu bij de VRT-radio. Hetzelfde geldt voor de mensen die hun carrière bij de regionale omroepen zijn gestart en later naar de landelijke televisie zijn doorgegroeid, zowel de openbare als de privé.

Regionale televisie wordt gebruikt als kweekvijver voor de landelijke omroepen. Daar is niets op tegen. De heer De Nolf van Roularta Media Group zei me destijds in dit verband dat het een bedreiging kon betekenen voor de kwaliteit die we, ook bij de regionale televisie, moeten brengen. Het personeelsverloop is er te groot om ook het kwaliteitsniveau op peil te houden. Goede mensen schuiven immers door en laten een leegte na zonder dat de competentie wordt doorgegeven. Misschien ligt daar een uitdaging.

We zijn wel volledig bevoegd om na te gaan in welke mate we – in samenspraak met de sector – de opleiding en de vorming van dit soort journalisten een helpende hand kunnen toesteken en programma's kunnen ontwikkelen. Hierover voeren we gesprekken met de Journalistenbond, die onlangs volledig werd gereorganiseerd. We willen nagaan in welke mate de overheid de vorming en opleiding van journalisten kan ondersteunen. De afspraak was dat we elkaar hierover nog voor de zomer zouden ontmoeten.

De heer Marino Keulen : Ik vind het belangrijk dat de minister in zijn besprekingen met de federale overheid over de regionale televisie speciale aandacht zal besteden aan wat niet is opgenomen. De fase van het louter economisch evalueren van de sector is voorbij. Regionale televisie is de derde grootste speler geworden op het mediaterrein. Nu moet ook het sociale luik worden bekeken.

Voor de leefbaarheid van de regionale televisie is, naast het economische aspect, ook de kwaliteit belangrijk. Dit aspect wordt door mensen beïnvloed, het belangrijkste bedrijfskapitaal. De regionale zenders hebben er alle belang bij om ervoor te zorgen dat mensen goed worden opgeleid, maar ook dat ze er blijven werken. Een juiste verloning en

een behoorlijk statuut zijn daarvoor noodzakelijk. Vandaag is dit statuut niet van die aard om de goede krachten bij te houden, noch om degenen die het goed menen, maar geen alternatief hebben, loon naar werken te geven. Paarden die werken, verdienen de haver.

De heer Dany Vandebossche : Ik dank de minister voor het aangekondigde initiatief. Als men naar een nieuwe CAO streeft, dan denk ik dat zulke haalbaarheidsstudie tot een ander besluit zou leiden en dan moet men in andere arbeidsvoorwaarden terecht komen.

Minister Dirk Van Mechelen : Het is interessant dit nogmaals te laten nakijken. Ik wil er desnoods een addendum aan toevoegen, want dit is inderdaad fundamenteel.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het Belgische standpunt met betrekking tot kind en reclame op de informele Europese Raad

Vraag om uitleg van de heer Jo Vermeulen tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over reclame rond kinderprogramma's en het Belgisch standpunt terzake

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het Belgische standpunt met betrekking tot kind en reclame op de informele Europese Raad en van de heer Vermeulen tot minister Van Mechelen, over reclame rond kinderprogramma's en het Belgisch standpunt terzake.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, het is niet de eerste keer dat we in deze commissie over kinderreclame van gedachten wisselden. We hebben al vastgesteld dat de meerderheid het niet met elkaar eens was. We waren wel akkoord om dit tijdens het Europese voorzitterschap aan de orde te stellen. Het Zweedse voorzitterschap kwam er toen aan en liet stoere taal horen in de zin van een

Decaluwe

totaal verbod op reclame tijdens kinderprogramma's.

De Zweden hebben tijdens een informele raad van Europese ministers geprobeerd de problematiek op de agenda te plaatsen. Dit is gelukt onder het thema van de bescherming van kinderen ten aanzien van de naar kinderen gerichte audiovisuele inhoud. Namens België waren de Waalse ministers Rudy Demotte en Richard Miller aanwezig. Ik heb vastgesteld dat in het verloop van deze informele raad de ministers namens België hebben gesteld dat het probleem van de bescherming van kinderen ten aanzien van naar hen gerichte reclame in de audiovisuele media moest worden behandeld naar aanleiding van de herziening van de Europese televisierichtlijn 'Zonder Grenzen'.

Het moment om een duidelijke stelling in te nemen zou zich niet hebben aangediend, omdat er te veel tegenstrijdige studies over dit onderwerp waren gepubliceerd, vooral over de invloed van voor en na het programma. In België bestaat de mogelijkheid om strenger op te treden dan de Europese richtlijn. Men heeft voorlopig de stelling ingenomen alles bij het oude te laten. Volgens de twee ministers erkent België de mogelijkheden van de lidstaten, waarvan de wetgeving strenger is dan de richtlijn, om hun nationale maatregelen te behouden.

Dit Belgische standpunt druist volledig in tegen de resolutie die in de eerste helft van vorig jaar door het Vlaams Parlement werd aangenomen met betrekking tot een Europese regelgeving in verband met reclame rond kinderprogramma's. Een Belgisch standpunt kan maar worden vertolkt wanneer de drie gemeenschappen het eens zijn. Indien één gemeenschap er een ander standpunt op nahoudt, dan komt het uiteindelijke Belgische standpunt neer op een onthouding.

In de bedoelde resolutie vraagt het Vlaams Parlement aan de Vlaamse regering de inspanningen van het Zweedse voorzitterschap voluit te steunen om tot een Europese regeling in verband met kinderreclame te komen, meer bepaald door de veralgemening van de vijfminutenregel. We hebben nu kunnen vaststellen dat het door beide Waalse ministers naar voren geschoven Belgische standpunt een standstill betekent. Van steun aan het Zweedse voorzitterschap heb ik dus in feite maar heel weinig gemerkt.

Ik heb voor de minister de volgende vragen. In welke mate kloppen de geruchten dat de Franstalige ministers een stelling innamen tegen de resolutie van het Vlaams Parlement? Op welke manier werd u, als minister, betrokken bij de voorbereiding van de totstandkoming van het Belgische standpunt? En welke stappen zult u – want ik vermoed dat u het voorzitterschap zult waarnemen van de audiovisuele raad, tenzij het uw Duitstalige collega zou zijn – ondernemen om de resolutie van het Vlaams Parlement maximaal in te brengen tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie?

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag werd reeds voor driekwart gesteld door de heer Decaluwe.

De ministers Demotte en Miller haalden aan dat de studies er nog niet uit zijn. Welnu, die studies zullen er nooit uit zijn. Dit is duidelijk gebleken tijdens de besprekingen die vorig jaar plaatsvonden. Er zullen altijd verschillende visies blijven bestaan en het gaat hem om de keuzes die men uiteindelijk maakt.

Mijns inziens druist het standpunt van de Waalse ministers niet volledig in tegen het Vlaamse standpunt. Het grote verschil is dat onze resolutie offensief is, terwijl zij een eerder defensieve houding aannamen. Zij opteren ervoor het bestaande te behouden en iedereen toe te laten te verstrengen waar zij of hij het wil.

Mijn concrete vragen luiden als volgt. Is er overleg geweest tussen de Vlaamse en Waalse ministers van Cultuur of Media betreffende deze informele Raad? Waren onze Belgische vertegenwoordigers in Falun op de hoogte van het Vlaamse standpunt betreffende de vijfminutenregel en de inhoud van onze resolutie? Op welke wijze zal het Belgische voorzitterschap de inspanningen van het Zweedse voorzitterschap betreffende reclame rond kinderprogramma's voortzetten?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Tijdens de informele Europese Raad van ministers, verantwoordelijk voor cultuur en audiovisuele zaken, die van 20 tot 22 mei 2001 in Falun plaatsvond, is de problematiek van de naar kinderen gerichte televisiereclame

Van Mechelen

aan bod gekomen. Er was eerder dit jaar het seminarie in Stockholm en een studieopdracht van de Europese Commissie met betrekking tot de manier waarop reclame van invloed is op minderjarigen.

Tijdens die informele vergadering is gebleken dat de meningen hieromtrent van de verschillende delegaties sterk uiteenliepen. Een groot aantal lidstaten was van mening dat de huidige Europese regelgeving ruim volstaat. Enkele lidstaten – waaronder Finland, Nederland, Spanje en het Verenigd Koninkrijk – hebben zich zelfs tegen elke reglementering inzake reclame en kinderen uitgesproken.

Uiteraard was de Belgische delegatie op de hoogte van het standpunt van het Vlaams Parlement hieromtrent. De Belgische delegatie heeft gewezen op de verschillende reglementering in Vlaanderen en de Franse Gemeenschap. Het standpunt dat door België werd geformuleerd, namelijk dat er ook nog een bijkomend onderzoek moet worden uitgevoerd, komt overeen met de eindconclusie van de informele Raad. Dit standpunt lijkt me hoe dan ook niet in strijd met de resolutie van 7 juni 2000 waarin het Vlaams Parlement de Vlaamse regering vraagt de inspanningen van het Zweedse voorzitterschap voluit te steunen om tot een Europese regeling in verband met kinderreclame te komen, meer bepaald door de veralgemening van de zogenaamde vijfminutenregel. Ik ben wel intelligent genoeg om te beseffen dat het inhoudelijk niet dat was wat we eigenlijk graag hadden gezien.

Ook het standpunt dat een eventuele uitbreiding van de reglementering moet worden gezien in het kader van de algehele herziening van de ‘televisie zonder grenzen’-richtlijn, lijkt me bezwaarlijk in te gaan tegen de bovengenoemde resolutie. Ik stel me daarbij de vraag of we niet sneller resultaat zullen boeken via een procedure voor het Europees Parlement dan via overleg binnen de Europese ministerraad waar men snel fundamentalistische standpunten krijgt en waarbij vooral de Zuid-Europese landen, die ook op de openbare zenders inzake reclame bijzonder ver gegaan zijn, mijlenver verwijderd zijn van de Scandinavische benadering die ook wij volgen en die normaliter ook door het Verenigd Koninkrijk wordt gevolgd.

De Belgische delegatie heeft uitdrukkelijk voorgehouden dat de lidstaten de kans moeten krijgen om een restrictiever beleid te voeren en dat men ze moet kunnen beschermen tegen omroepen die opereren vanuit andere staten met een soepelere wetgeving. Cruciaal is immers de vraag of lidstaten

met een strengere reglementering deze kunnen behouden en toepassen, speciaal ten aanzien van zenders die vanuit het buitenland opereren. Voor men het weet, zit men terug in een U-bochtconstructie en bij het beroemde en beruchte arrest-Minsmann.

Een veralgemening van deze regel op het Europese niveau is weinig realistisch ondanks het feit dat de Europese Commissie de problematiek onderschrijft en dat het probleem ‘aandacht verdient’. Tussen aandacht schenken en een oplossing zoeken die een consensus biedt op de Europese ministerraad, is er nog een lange weg te gaan. Tussen de twee kampen is het water nog zeer diep.

De Vlaamse Gemeenschap is er absoluut voorstander van om deze problematiek tijdens het Belgische voorzitterschap weer op de agenda te zetten. U kent trouwens mijn standpunt over de vijfminutenregel. Dit was echter niet mogelijk omdat niet alle gemeenschappen hieraan dezelfde aandacht wensten te schenken. Er moet een consensus zijn tussen de verschillende delegaties binnen België om iets op de agenda te zetten.

Minister Miller zal tijdens het Europees voorzitterschap de ministerraad voor Cultuur en Media op zich nemen. De afspraak is dat degene die tijdens het Belgische voorzitterschap een Europese ministerraad leidt, in de daaraan voorafgaande periode woordvoerder is. Tijdens het Belgische voorzitterschap ben ik naast minister Miller wel woordvoerder van de delegatie.

Ondertussen heb ik al wel enige ervaring met de Europese ministerraad. De Franse Gemeenschap wil het accent leggen op de financiering van openbare omroepen. Daarover bestaat heel wat commotie. Het is dan ook belangrijk dat de Vlaamse Gemeenschap het nodige doet om het voorzitterschap ook inzake deze problematiek te laten slagen.

We kunnen geen onmiddellijke oplossing in het vooruitzicht stellen. Tijdens het Zweedse voorzitterschap bleek dat een aantal – vooral zuid-Europese – landen daarin niet geloven. Ik was verrast dat ook Finland zich daartegen heeft verzet.

De zaak wordt vervolgd. Het ziet er echter niet naar uit dat we resultaten zullen bereiken.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw openhartig en realistisch antwoord. Vorige keer hebben we in het parlement

Decaluwe

een hevig debat gevoerd. De meerderheid heeft zich toen verstopt achter het Zweedse en ook Belgische voorzitterschap. Men zei dat men het daar zou aankaarten en naar oplossingen zou zoeken. U geeft zelf toe dat dit weinig perspectieven biedt.

Ik heb zelf in de EVP-fractie gewerkt. Ik kom tot dezelfde conclusie. We dienen ons oorspronkelijk en eventueel bijgeschaafd voorstel van decreet dan ook opnieuw in om het te bespreken in oktober. Dit kan een hefboom zijn om de discussie op Europees vlak aan te wakkeren. We willen vooral dat de meerderheid in het Vlaams Parlement duidelijkheid schept over wie voor en tegen is. Men kan niet blijven schermen met Europa.

Minister Dirk Van Mechelen : Het kan politiek leuk zijn om een debat te voeren over wie voor of tegen is. Als minister van Media ben ik vooral bezorgd over de leefbaarheid van onze landelijke, commerciële omroepen. We stellen vast dat de verschillende wetgevingen gevolgen hebben op de inkomsten.

Mijnheer Decaluwe, u hebt ooit een amendement ingediend om ook reclame voor geneesmiddelen te verbieden op televisie. Nadat u bijkomende informatie had gekregen uit de sector hebt u uw amendement ingetrokken.

Ik wil daarmee enkel zeggen dat we geen debat over principes voeren maar ook over inkomsten. Die zijn nodig om kwalitatieve televisie te maken. Ik was er toen niet mee opgezet dat in de tribune de makers van jeugdprogramma's een bijna fysieke druk uitoefenden. Ik onderken echter wel het probleem.

Met productiehuisen zoals Studio 100 hebben we in Vlaanderen wel de knowhow en de capaciteit om goede jeugdprogramma's te maken. We moeten dan wel durven in een Europees kader een beleid te voeren om de productiehuisen hier hun werk te laten doen.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Voor de CVP-fractie is het welzijn van de mensen, en vooral van de kinderen, een toprioriteit. We hebben natuurlijk begrip voor de problematiek van de leefbaarheid van onder meer de commerciële omroep. Het debat moet echter worden opengetrokken, zodat we tot een deontologische code kunnen komen. Van Europa valt op dat

vlak niets te verwachten. We zullen proberen het debat in het najaar opnieuw aan te gaan.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Ook ik dank de minister voor zijn antwoord. Vorig jaar hebben we tijdens de discussie enerzijds gewezen op de achilleshiel van de resolutie dat een Vlaams standpunt nog niet noodzakelijk een Belgisch standpunt is, zeker als het ook aan Europa verkocht moet worden, en anderzijds op de mogelijkheid de zaak aan te kaarten via de Europese fracties om zo tot een algemene regeling te komen, in plaats van alleen koppen te tellen bij ons. We hebben dat tweede met de groene fractie al gedaan, maar het kan ook voor de heer Decaluwe een uitdaging zijn. We hebben onder meer het argument aangehaald van de concurrentiepositie van de spelers.

Er zijn weliswaar nog geen potten gebroken, maar het is ook duidelijk dat er nog geen vooruitgang is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondertiteling voor doven en slechthorenden bij de VRT

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Heeren tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondertiteling voor doven en slechthorenden bij de VRT.

Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in 1999 hebben we unaniem een resolutie goedgekeurd over de problematiek van personen met een auditieve handicap. Daarin is de thematiek globaal aangekaart, nadat in de commissies verschillende specifieke aspecten aan de orde zijn gesteld. Een van de bepalingen betrof de ondertiteling van de VRT.

De beheersovereenkomst met de VRT is in deze commissie besproken. Ik heb die bespreking niet kunnen bijwonen, maar heb wel de overeenkomst en het verslag van de bespreking er op nagelezen.

Heeren

Ik vond in de overeenkomst niets specifiek over deze doelgroep. Daarom wens ik het thema hier nog eens aan te kaarten.

Een volledige ondertiteling van alle Nederlandstalige programma's is misschien niet onmiddellijk realiseerbaar, maar er zou een inspanning geleverd moeten worden om ten minste de nieuwsuitzendingen en 50 procent van de programma's te ondertitelen. Eén op zeven televisiekijkers heeft te kampen met slechthorendheid. De groep van slechthorenden in Vlaanderen is immers veel groter dan de groep van doven. De groep slechthorenden neemt bovendien almaar toe. Ook het oudere publiek, dat veel tv kijkt, voelt die nood bijzonder sterk aan.

Gisteren had ik een gesprek met een leerkracht uit het buitengewoon onderwijs. Zij klaagde het probleem aan van de ondertiteling van films. Ze zou bijvoorbeeld wel de film *Daens* aan haar leerlingen willen laten zien, maar ook zulke films zijn niet ondertiteld. Ik heb haar aanbevolen contact op te nemen met de heer Coninx, die zelf ook twee dove kinderen heeft.

Bent u zich bewust van dit probleem? Het is bijzonder belangrijk voor bijna 14 procent van de kijkers, die zonder ondertiteling geen tv-programma's kunnen volgen.

Dit thema is niet in de bespreking van de beheersovereenkomst aan bod gekomen. Is in de huidige nieuwe beheersovereenkomst met de VRT overeengekomen het aantal televisieprogramma's met ondertiteling te verhogen? Met welk percentage zou dat dan gebeuren? Welke concrete afspraken hebt u zelf gemaakt met de VRT? Zult u een stappenplan uitwerken? Ik veronderstel dat er sinds de resolutie van twee jaar geleden toch enige vooruitgang is geboekt.

Het heeft uiteraard ook financiële implicaties, en het is gekoppeld aan een technologische evolutie. Door gebruik te maken van professionele systemen voor ondertiteling, met onder meer spraaktechnologie, zal dat probleem binnen tien of vijftien jaar misschien vanzelf opgelost raken. Welk bedrag was in de vorige beheersovereenkomst met de VRT ingeschreven voor ondertiteling van televisieprogramma's? En in de huidige beheersovereenkomst?

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Een nieuwe paragraaf die in de beheersovereenkomst is ingevoerd, handelt over de taak die de VRT heeft inzake het minderhedenbeleid en gelijkekansenbeleid van de Vlaamse overheid. Voorheen werd die enkel in culturele termen geformuleerd. Ik vind dit een belangrijke 'kapstok' om die problematiek een plaats te geven en de VRT als openbare omroep een rol te geven in het lenigen van de noden van doven en slechthorenden en ook van allochtonen, gehandicapten, enzovoort. Dit was een belangrijke toevoeging aan de vorige beheersovereenkomst.

De voorzitter : Ik stel vast dat er zeer veel programma's ondertiteld zijn, maar ik weet niet hoeveel.

Mevrouw Veerle Heeren : Op dit moment is dat 30 procent.

De voorzitter : De belangrijke programma's kunnen worden gevolgd maar misschien kan het nog beter.

Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik kan mevrouw Heeren geruststellen en bevestigen dat de Federatie van Vlaamse Doven en Slechthorenden wel gehoor vindt bij mijn kabinet. We hebben hen al ontvangen en we voeren dienaangaande een uitvoerige briefwisseling.

Deze problematiek is zeer ernstig en verdient alle aandacht. We zijn het aan onszelf als Vlaamse Gemeenschap verplicht om voor deze groep van mensen te doen wat binnen onze mogelijkheden ligt, om dit belangrijk medium voor hen open te stellen en toegankelijk te maken. Het spreekt voor zich dat weten wat er wordt gezegd de essentie is van omroepen. De doelgroep waarover we het hebben, omvat minstens 300.000 doven en slechthorenden. We hebben daarbij waarschijnlijk de groep van slechthorenden nog onderschat.

We zijn op de hoogte van de resolutie die het Vlaams Parlement in 1999 goedkeurde en waarbij op bladzijde vier, punt vijf wordt verwezen naar televisie en de VRT. Naar aanleiding van een aantal dossiers heeft de Vlaamse regering daarover al verschillende keren gepraat, onder meer tijdens de recente discussie over de uitbreiding van de lestijden voor leraars in het onderricht voor doven. We moeten in Vlaanderen niet blozen, we mogen trots zijn.

De VRT ondertitelde in 1999 ongeveer 35 procent van haar programma's en werkt constant aan een

Van Mechelen

uitbreiding van haar aanbod. De vraag om extra middelen is zonder voorwerp. De VRT krijgt een dotatie van 9.251 miljard frank. Ik zal niet zeggen waarvoor ze hoeveel miljoenen moeten gebruiken. Dat is niet de opdracht van een beheersovereenkomst. Dit is voor ons een belangrijk punt en we hebben het ter sprake gebracht tijdens de onderhandelingen. Het zit vervat onder de noemer 'aandacht voor een specifiek beleid voor minderheden'. We hebben zelfs gezegd dat er moet worden gerapporteerd over welke stappen men heeft gezet en welke initiatieven men heeft genomen, zodat we dit permanent kunnen opvolgen.

In de eerste beheersovereenkomst van de VRT werd daarnaar niet specifiek verwezen, maar het werd als een aandachtspunt door de toenmalige minister meegegeven. Op dit terrein heeft de VRT haar aanbod gedurende de eerste beheersperiode uitgebreid met de ondertiteling van journaals, weerbericht, sportreportages, fictie zoals 'Thuis' en bepaalde documentaires zoals 'Histories'.

Het exploitatiebudget voor 2001 bedraagt ongeveer 30 miljoen frank. De titelredactie van de VRT-teletekst bestaat vandaag uit 13 medewerkers of 11 fulltime equivalenten. De VRT-televisie ondertitelt nu al de nieuwsuitzendingen van 18, 19 en 20 uur, en het uitgebreid weerbericht. Sinds vorig jaar zijn de technische mogelijkheden van de ondertiteling sterk toegenomen. Men heeft daarin geïnvesteerd en een professioneel ondertitelsysteem in gebruik genomen nadat de studiedienst, met specialisten van drie universiteiten, in het voorjaar een diepgaand kwaliteitsonderzoek had uitgevoerd. Men maakte daarvan gebruik om op basis van een bevraging van de doelgroep de presentatie en de stijl van de ondertitels te verbeteren, wat de kwaliteit van de ondertiteling sterk heeft verhoogt. Dit werd door de doelgroep zeer positief onthaald. Men wilde immers maximaal inspelen op de behoeften en wensen van een gevarieerde doelgroep, zoals doven, slechthorenden, oralisten, dove kinderen, gebarentaalgebruikers, enzovoort.

Het resultaat is een verbeterde huisstijl, vastgelegd in een nieuw stijlboek, dankzij de nieuwe techni-

sche middelen. Sinds dit voorjaar gebruikt men spraakherkenning voor de ondertiteling van sommige rechtstreekse programma's. Zo kan men meer en meer belangrijke sportreportages, zoals wieleren voetbalwedstrijden, ondertitelen. Men gebruikt spraakherkenning om die op gang te brengen. Binnen afzienbare tijd kan dit tot een aanzienlijke kwaliteitsverhoging leiden, ook voor de journaals. De VRT behoort daarmee tot het beperkte kransje van omroepen in Europa dat daarin het voortouw heeft genomen en scoort hiermee vrij hoog. Ik ben het ermee eens dat het nog beter kan en dat er bijkomende inspanningen moeten worden geleverd. Ik zal erop toezien dat de VRT de inspanningen blijft leveren die nodig zijn om het aanbod aan ondertitelde programma's gestaag te kunnen uitbreiden.

We zullen ook gebruikmaken van ons nieuw onderzoeks- en ontwikkelingsforum, de e-VRT, om te bekijken in welke mate we bijkomend en sneller nieuwe technieken en technologieën kunnen aanwenden om deze 35 percent zo snel mogelijk substantieel op te trekken. Ik beloof u dat we daarvoor geen tien jaar nodig zullen hebben.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik dank de minister voor zijn uitgebreide antwoord. Ik ben blij dat er blijkbaar een evaluatie komt van het respectieve artikel van de beheersovereenkomst. Ik ben tevreden dat het destijds unaniem goedgekeurde voorstel van resolutie de aanzet is geweest om op diverse beleidsdomeinen, onder meer dat van de media, een kentering teweeg te brengen. Ik hoop in elk geval dat het percentage binnen enkele jaren gevoelig zal zijn opgetrokken en dat we kunnen worden geholpen door de nieuwe technologie van de spraakherkenning.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.34 uur.*
